

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 342/2023-7

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcu Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED],

proti uzneseniu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 1 T 27/2016-1085 z 12. októbra 2022 a proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2 Tos 156/2022-1111 z 27. decembra 2022 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **nevyhovuje**.
2. Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 16. marca 2023 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 T 27/2016-1085 z 12. októbra 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Tos 156/2022-1111 z 27. decembra 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 1 T 27/2016-715 z 26. apríla 2018 (právoplatným 26. apríla 2018) bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, ktorého výkon okresný súd podmienenečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 5 rokov za súčasného uloženia probačného dohľadu nad správaním sťažovateľa v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona v spojení s § 51 ods. 4 písm. c) a j) Trestného zákona okresný súd sťažovateľovi uložil

aj povinnosť v skúšobnej dobe zaplatiť podľa svojich síl a schopností spôsobenú škodu a povinnosť sa v skúšobnej dobe zamestnať alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie. Okresný súd zároveň sťažovateľovi uložil súhrnný trest zákazu činnosti vykonávať podnikateľskú činnosť ako fyzická osoba, prípadne pôsobiť ako štatutárny orgán právnickej osoby v dĺžke 7 rokov. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona okresný súd zároveň zrušil výrok o treste uložený sťažovateľovi rozsudkom okresného súdu č. k. 3 T 55/2015-805 zo 6. júla 2016 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 23 To 87/2016-856 z 23. januára 2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

2.1. Uznesením okresného súdu č. k. 1 T 27/2016-724 zo 16. augusta 2018 bola sťažovateľovi do skúšobnej doby podmieneného odsúdenia s probačným dohľadom započítaná skúšobná doba podmieneného odsúdenia plynúca v trestnej veci vedenej pred okresným súdom pod sp. zn. 3 T 55/2015 v rozsahu od 24. januára 2017 do 26. apríla 2018 (skúšobná doba v trvaní 5 rokov tak sťažovateľovi plynula od 24. januára 2017 do 24. januára 2022).

2.2. Okresný súd napadnutým uznesením z 12. októbra 2022 podľa § 52 ods. 1 Trestného zákona s prihliadnutím na § 419 ods. 1 Trestného poriadku rozhodol, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody s probačným dohľadom uloženého mu rozsudkom okresného súdu č. k. 1 T 27/2016-715 z 26. apríla 2018 neosvedčil, a preto súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov vykoná. Podľa § 52 ods. 5 Trestného zákona s poukazom na § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona okresný súd zaradil sťažovateľa na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

2.3. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením z 27. decembra 2022 rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že okresný súd napadnutým uznesením arbitrárne rozhodol o jeho neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia s probačným dohľadom a následne aj krajský súd napadnutým uznesením arbitrárne zamietol jeho sťažnosť proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu. Sťažovateľ osobitne namieta, že konajúce súdy v jeho prípade neidentifikovali výnimočné okolnosti, ktoré by u sťažovateľa oprávňovali ponechanie podmieneného odsúdenia s probačným dohľadom v platnosti.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označeného základného práva napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu, napadnuté uznesenia okresného súdu a krajského súdu zrušil a prikázal, aby okresný súd a krajský súd vo veci znovu konali a rozhodli, a priznal náhradu trov konania.

5. Sťažovateľ zároveň ústavný súd požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 154c ods. 1 ústavy napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľa a z toho vyplývajúcim viacerým nedostatkom niektorých zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na doplnenie jeho podania, vyhodnotiac ho za obsahovo natoľko zrozumiteľné, že umožňuje realizovať ústavný prieskum.

10. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde] a v časti ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

III.1. K namietanému porušeniu označeného práva napadnutým uznesením okresného súdu:

11. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému uzneseniu okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

12. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením. Sťažovateľ teda využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, o ktorom bolo krajským súdom aj rozhodnuté.

13. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.2. K namietanému porušeniu označeného základného práva napadnutým uznesením krajského súdu:

14. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

15. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľné a logicky odôvodnené.

15.1. Ústavný súd taktiež zdôrazňuje, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

16. Podľa § 51 ods. 1 a 2 Trestného zákona súd môže za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 Trestného zákona podmienčne odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho tri roky, ak páchatelovi zároveň uloží probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Ustanovenie § 49 ods. 2 Trestného zákona platí rovnako. Pri určení probačného dohľadu ustanoví súd skúšobnú dobu na jeden rok až päť rokov. Skúšobná doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Zároveň súd uloží obmedzenia alebo povinnosti, ktoré sú súčasťou probačného dohľadu. Skúšobná doba neplynie počas výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody a počas výkonu väzby.

16.1. Podľa § 52 ods. 1 Trestného zákona ak odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život, dodržiaval podmienky probačného dohľadu a splnil uložené obmedzenia a povinnosti, súd vysloví,

že sa osvedčil; inak nariadi nepodmienečný trest odňatia slobody, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby. Výnimočne môže súd vzhľadom na okolnosti prípadu ponechať probačný dohľad v platnosti, hoci odsúdený svojím konaním spáchaným v skúšobnej dobe dal príčinu na nariadenie výkonu trestu, a súčasne môže

- a) primerane predĺžiť probačný dohľad, nie však viac ako o dva roky, pričom nesmie prekročiť hornú hranicu probačného dohľadu ustanoveného v § 51 ods. 2 Trestného zákona,
- b) uložiť doteraz neuložené primerané obmedzenia alebo povinnosti, alebo
- c) nariadiť kontrolu uložených primeraných obmedzení alebo povinností technickými prostriedkami, ak sú splnené podmienky podľa osobitného predpisu a ak takáto kontrola nebola dosiaľ nariadená.

17. Krajský súd v napadnutom uznesení v podstatnom konštatoval, že okresný súd postupoval správne, keď v prvostupňovom rozhodnutí vyslovil, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia neosvedčil, a preto vykoná trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, ktorý mu bol už predmetným rozsudkom okresného súdu z 26. apríla 2018 podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 5 rokov. Podľa názoru krajského súdu okresný súd správne zistil, že sťažovateľ v priebehu skúšobnej doby nesplnil ani čiastočne povinnosť, ktorá mu bola uložená predmetným rozsudkom okresného súdu z 26. apríla 2018 (povinnosť zaplatiť podľa svojich síl a schopností spôsobenú škodu) a najmä v rámci skúšobnej doby podmieneného odsúdenia znovu 30. júla 2018 spáchal úmyselný trestný čin tej istej majetkovej povahy, a to zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2, ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, za ktorý bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 1 T 27/2020 zo 16. marca 2022 (v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 23 To 49/2022 z 25. júla 2022) na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Krajský súd zároveň poukázal na to, že z evidenčnej karty vodiča sťažovateľa vyplýva, že v priebehu skúšobnej doby podmieneného odsúdenia sa dopustil celkovo 14 priestupkov na úseku cestnej premávky. Vychádzajúc z uvedeného, krajský súd v napadnutom uznesení konštatoval, že záver okresného súdu v napadnutom prvostupňovom uznesení, že sťažovateľ nevyhovел podmienkam podmieneného odsúdenia, je v súlade s § 52 ods. 1 Trestného zákona a v súlade so zákonom je aj zaradenie odsúdeného podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa názoru krajského súdu sťažovateľ mal v priebehu skúšobnej doby možnosť preukázať zmenu svojho správania, avšak ju nevyužil.

17.1. Vychádzajúc z uvedeného, krajský súd dospel k záveru, že sťažovateľova sťažnosť proti napadnutému prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu nie je dôvodná, a preto ju zamietol.

18. Uvedené závery krajského súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za neodôvodnené či za prejav sťažovateľom tvrdenej svojvôle krajského súdu. Z uvedenej právnej úpravy aplikovanej v právnej veci sťažovateľa vyplýva, že predpokladom na vyslovenie, že odsúdený sa osvedčil, je okrem uplynutia skúšobnej doby ustanovenej odsudzujúcim rozhodnutím

zároveň aj skutočnosť, že odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život, dodržiaval podmienky probačného dohľadu a splnil uložené obmedzenia a povinnosti. Krajský súd v napadnutom uznesení v zhode s okresným súdom dospel k záveru, že sťažovateľ všetky uvedené podmienky nesplnil.

19. Vychádzajúc zo skutočností uvedených v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto uznesenia, bez toho, aby bolo potrebné tieto skutočnosti ďalej analyzovať, keďže sú podľa názoru ústavného súdu samy osebe dostatočne výpovedné, čo sa týka zodpovedania otázky, či sťažovateľ preukázal, že v skúšobnej dobe viedol riadny život, ústavný súd konštatuje ústavnú konformnosť odôvodnenia sťažovateľom napadnutého uznesenia krajského súdu. Krajský súd v ňom náležite vysvetlil dôvody, na základe ktorých bolo rozhodnuté o neosvedčení sa sťažovateľa. Prezentovanú argumentáciu krajského súdu ústavný súd hodnotí ako zrozumiteľnú, bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným na kvalitné odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu a zároveň súladnú s podstatou a so zmyslom aplikovaných právnych noriem.

20. V súvislosti s námietkou sťažovateľa, že konajúce súdy neidentifikovali výnimočné okolnosti, ktoré by u sťažovateľa oprávňovali ponechanie podmieneného odsúdenia s probačným dohľadom v platnosti, ústavný súd v prvom rade poukazuje na to, že v zmysle § 52 ods. 1 písm. a) Trestného zákona síce súd výnimočne môže vzhľadom na okolnosti prípadu ponechať probačný dohľad v platnosti, hoci odsúdený svojím konaním spáchaným v skúšobnej dobe dal príčinu na nariadenie výkonu trestu, a primerane predĺžiť probačný dohľad až o dva roky, avšak takto predĺžený probačný dohľad za žiadnych okolností nesmie prekročiť maximálnu dovolenú výmeru probačného dohľadu stanovenú v § 51 ods. 2 Trestného zákona, t. j. päť rokov.

20.1. Uvedené znamená, že probačný dohľad pôvodne určený v rozsudku môže s novourčeným (predĺženým) probačným dohľadom trvať maximálne päť rokov, a teda ak už pôvodný probačný dohľad bol určený na päť rokov (ako to je aj v prípade sťažovateľa, ktorému bol už rozsudkom okresného súdu z 26. apríla 2018 určený probačný dohľad v maximálnej päťročnej výmere), rozhodnutie podľa § 52 ods. 1 písm. a) Trestného zákona vôbec neprichádza do úvahy. Z uvedeného vyplýva, že po uplynutí maximálnej (t. j. päťročnej) skúšobnej doby podmieneného odsúdenia s probačným dohľadom, môže súd rozhodnúť len tak, že buď vysloví, že sa podmienne odsúdený osvedčil a výkon trestu odňatia slobody nenariadi, pretože podmienne odsúdený viedol riadny život a vyhovel podmienkam probačného dohľadu, alebo, naopak, vysloví, že sa podmienne odsúdený neosvedčil, pretože nevedol riadny život a nevyhovel podmienkam probačného dohľadu, a nariadi výkon podmienne odloženého trestu odňatia slobody (bližšie pozri TOBIÁŠOVÁ, L. § 52 [Osvedčenie podmienne odsúdeného]. In: BURDA, E., ČENTÉŠ, J., KOLESÁR, J., ZÁHORA, J. a kol. *Trestný zákon I*. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2010, ISBN 978-80-7400-324-0. Dostupné na: www.beck-online.sk).

20.2. Vzhľadom na uvedené tak nemožno ako ústavne nekonformné posúdiť napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorý po poukázaní na konkrétne dôvody opodstatňujúce záver, že sťažovateľ v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia s probačným dohľadom nevedol riadny život a nevyhovel podmienkam probačného dohľadu, zamietol sťažovateľovu sťažnosť proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, ktorým okresný súd rozhodol o sťažovateľovom

neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia s probačným dohľadom a o nariadení výkonu podmienne odloženého trestu odňatia slobody sťažovateľom.

21. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa dospel k záveru, že sťažovateľom napadnuté uznesenie krajského súdu nesignalizuje možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 154c ods. 1 ústavy, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom tohto základného práva neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

22. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

23. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadá, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

24. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel (bod 1 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu